

Til § 28.

Den hertil foreslaaede Tilføielse er stet af Hensyn til, at det i den nu bestaaende Praxis antages, at Patentsager høre under Politirets Behandling, hvilket kun er lidet stemmende med deres Bæsen.

Til den nye § 31.

Det er indlysende, at Lovens Gjenemførelse vil udkræve Foranstaltninger, der maa gjøre det nødvendigt at udsætte dens Strafftræden noget.

II.

For Udvalgets Mindretal (Bajer, Faaborg, N. Larsen og D. Pedersen) stiller det sig som utvivlsomt, at den Eneret, Regjeringen for Eiden bevilger Opfindere af industrielle Foretagender, indskrænker den fri og lige Afgang til Erhverv ved den paagjældende Opfindelse, saalænge Eneretsbevillingen eller Patentet gjælder. Livsommere kunde det synes, om slige Eneretsbevillinger maa henregnes til de „Indskrænkninger i den frie og lige Afgang til Erhverv“, hvorom Grundlovens § 83 byder, at de „skulle hæves ved Lov“. Dette skulle de nemlig ikke, dersom det kan godtgjøres, at de ere „begrundede i det almene Vel“. Det første Spørgsmaal, som naturlig reiser sig ved Behandlingen af et Lovforslag som nærværende, er derfor, om det almene Vel virkelig kan siges at kræve Patentbeskyttelsens Opretholdelse.

Dette Spørgsmaal tror Mindretallet at maatte besvare afgjort benegtende. Patentbeskyttelsen hindrer Prisernes naturlige Fald; den hæmmer det industrielle Fremfærd ved at undbræge patenterede Gjenstande en saa altsidig Prøvelse og udbredt Brug, som ellers kunde fremsthynde deres Forbedring; den svækker Lysten til at gjøre Opfindelser derved, at den saa ofte lader den ene høste Lønmen for den Andens Arbejde; den leder selvgstrenget til unaturlige Indførselsforbud; og den fremkalder paa Grund af Kapløbet efter Eneretsbevillingerne ikke sjældent Spioneri, Chifane, Svig og anden Uærlighed, ligesom den ogsaa frister til „Gumbug“, forargelig „Reklame“ og „Patentfjovveri“. Vaade af nationaløkonomiske og moralske Grunde maa Patentbeskyttelsen saaledes anses skadelig for „det almene Vel“; og kun hvis den var nyttig for samme, vilde det være stemmende med Grundlovens Aand at opretholde denne Beskyttelsesmaade.

I det man saaledes er kommen til den Erkendelse, at Patentbeskyttelsen hører til de „Indskrænkninger i den frie og lige Afgang til Erhverv“, som ifølge Grundlovens 83de (§ 83) „skulle hæves ved Lov“, kan man ikke tilraade Vedtagelsen af noget Lovforslag, der tilsigter nærmere at ordne ved Lov en Beskyttelse som den, der hidtil er givet ved Meddelelsen af slige Eneretsbevillinger.

Man vilde ei engang have kunnet tilraade det, dersom Grundloven ikke havde indeholdt en Bestemmelse som ovennævnte. Al hidtidig Patentlovgivning medfører nemlig saa store Ulemper, at det er tvivlsomt, om disse endog kun tilnærmelsesvis opveies af de Fordele, som opnaaes derved. Der viser sig nemlig atter og atter tilbagevendende praktiske Vanskeligheder ved Afgjørelsen af en Mængde Spørgsmaal, saaledes: om en Opfindelse er ny eller virkelig; hvem der er den egentlige Opfinder; om Noget ikke omtrent samtidig er opfundet eller iværksat af flere, og hvem der i saa Fald bør have Fortrinsret til Patentet; om Opfindelsen ikke snarere maa kaldes en videnskabelig Opdagelse end en industriel Opfindelse osv. Det ligger desuden i selve Patentvæsenets Natur, at en Patentlov i sin Anvendelse altid maa blive mer eller mindre uretfærdig, fordi den ikke kan tage Hensyn til en Opfindelses større eller mindre Verd i og for sig, dens sandsynlige Nytte for Samfundet, dens Forarbejders eller Udførelses Bekostelighed m. m.; thi om Loven end tillader, at nogle Patenter varer længer og betales dyrere end andre, maa Skjønnets dog altid tages forud, og da det her gjælder om Forhold, som afhænger af fremtidige Konjunkturer, bliver Skjønnets altid mer eller mindre usjagtigt, hvorfor den med Patentet tilsigtede Belønning for Opfinderen saa godt som aldrig bliver afpasset efter Fortjeneste, ja tidt ei engang kommer den virkelige Opfinder til Gode. Dertil komme de Vanskeligheder for Domstolene, som opstaa derved, at Paabønnelsen af Sager om Patenter som oftest kræver tekniske Forundersøkelser, hvoraf de færreste Dommere for Eiden er i Besiddelse; vel kan man undgaa denne Ulempe derved, at Loven henviser slige Sager til Administrationens Afgjørelse, men det indses let, at derved andre og større Ulemper kunne reise sig. Endelig maa der ved Patentlovgivning tages flere internationale Hensyn, og disse fremkalde nye Vanskeligheder, af hvilke adskillige næppe ville kunne overvindes, før de vigtigste industrielle Lande, muligvis gjennem en international Patentkommission, ere blevne enige om Grundsætningerne for en ensartet Patentlovgivning. — forsaavidt man ikke heller vil gaa den modsatte Vej og ophæve Patentbeskyttelsen. At ovennævnte og flere praktiske Ulemper have vist sig i de forskjellige Stater, synes ogsaa at fremgaa deraf, at Patentlovene have været Gjenstand for ibelagte Ændringer uden dog at tilfredsstille, at der hos mange, og det blandt særdeles sagkyndige Mænd, næres et levende Ønske om at komme bort fra Patentvæsenet, at Holland, efter Regjeringens Initiativ, affastede det 1869 efter at have sølt en Patentlovs Ulemper siden 1817, og at det industrielt udviklede Schweiz hidtil har undværet det, ja endog afgjort har modsat sig Forsøg paa at indføre det.

Uagtet det nævnte Mindretal altsaa maa fra- raade Vedtagelsen af en dansk Patent-